

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Pito

Paglililinaw sa Propetikong Simbolismo ni Ciro sa Aklat ni Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

Sa unang talata ng ikasampung kabanata, ipinabatid sa atin na iyon ay ikatlong taon ni Ciro, ngunit sa unang kabanata, ipinabatid sa atin na si Daniel ay nabuhay lamang, o nagpatuloy, hanggang sa unang taon ni Ciro.

At nanatili si Daniel hanggang sa unang taon ni Haring Ciro. Daniel 1:21.

Sa loob ng dalawang taon, si Ciro ay sa esensiya'y nakipaghari kasama ni Dario na taga-Media; kaya't iyon ang ikatlong taon niya, ngunit iyon din ang kaniyang unang taon.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Ayon sa propesiya, si Ciro ay ipinakilala sa una at huling mga pangitain ni Daniel. Ang unang kabanata ng aklat ni Daniel, gaya ng naipaliwanag na sa mga naunang artikulo, ay kumakatawan sa unang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-apat. Kapag ang unang anghel ay natukoy sa propesiya, taglay nito ang lahat ng makapropesiyang katangian ng tatlong anghel ng Apocalipsis kabanata labing-apat. Ang tatlong hakbang ng walang-hanggang ebanghelyo na kinakatawan ng unang anghel ay: “Katakutan ang Diyos,” “Ibigay sa Kanya ang kaluwalhatian,” sapagkat “dumating na ang oras ng Kaniyang paghatol.”

Sapagkat si Daniel at ang tatlong mararangal na lalaki ay “natakot sa Diyos,” pinili nilang tanggihan ang pagkain ng Babilonia at manatiling mga vegetarian. Sa sumunod na pagsubok na batay sa nakikita, si Daniel at ang tatlong mararangal na lalaki ay “niluwalhati ang Diyos” sa kanilang malusog na anyo, na taliwas sa mga kumain ng pagkaing Babiloniko. Pagkaraan ng tatlong taon, dumating ang “oras ng paghuhukom” nang sila'y subukin ni Nabucodonosor at masumpungang sampung ulit na higit na marunong kaysa sa lahat ng marurunong na lalaki ng Babilonia.

Ang tatlong hakbang ng walang hanggang Ebanghelyo ay inilalarawan din sa huling kabanata ng Daniel bilang ang prosesong kung saan ang pagdami ng kaalaman ay nagpapadalisay, nagpapaputi, at sumusubok sa mga may pananagutan sa liwanag na tinanggalan ng tatak sa panahon ng wakas. Sa unang kabanata ng Daniel, gaya rin sa huli, natutukoy ang tatlong hakbang ng unang anghel, na sumasaklaw sa kabuuan ng tatlong anghel. Sapagkat ang unang kabanata ay ang walang hanggang Ebanghelyo ng unang anghel, ang ikalawang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa ikalawang anghel ng Pahayag labing-apat, kung saan kinakatawan ang pagsubok hinggil sa larawan ng hayop

o sa larawan ni Cristo, gaya ng sa ikalawang pagsubok sa tatlong hakbang ng unang kabanata.

Yamang ang unang at ikalawang kabanata ng aklat ni Daniel ay kumakatawan sa unang at ikalawang anghel ng Apocalipsis, kabanata labing-apat, ang ikatlong kabanata ng aklat ni Daniel, at ang pagsubok sa Kapatagan ng Dura, ay kumakatawan naman sa mensahe ng ikatlong anghel, na may babalang huwag tanggapin ang tatak ng hayop. Sa unang kabanata ng aklat ni Daniel, binabanggit ang unang taon ni Ciro, at sa ikasampung kabanata, na siyang huling pangitain ni Daniel, si Ciro ay inilalarawan bilang nasa ikatlong taon; ngunit batid natin na ang ikatlong taon na iyon ay ang kanyang unang taon, sapagkat si Daniel ay nagpatuloy lamang hanggang sa unang taon ni Ciro.

Kaya, si Cyrus ay isang sagisag ng isang unang taon na naglalaman ng tatlong taon. Siya ay sagisag ng mensahe ng unang anghel. Ang unang taon ni Cyrus ay binanggit sa huling talata ng unang pangitain ni Daniel, at muli sa unang talata ng huling pangitain ni Daniel. Mahalaga ang pagkilala sa makahulagang simbolismo ni Cyrus, at una sa lahat, kinikilala natin na siya ang kumakatawan sa mensahe ng unang anghel. Ito ay maaaring matiyak ayon sa propesiya sa pamamagitan ng katunayang kinikilala ni Daniel ang kanyang ikatlong taon bilang ang kanyang una; subalit higit na mahalaga, ito ay natutukoy sa pamamagitan ng unang dekreto na kanyang ipinahayag.

Ang pakikipagpunyagi na isinasagawa ni Gabriel laban sa mga hari ng Persia sa kabanata sampu ay may kinalaman sa pag-akay kay Ciro sa kalagayang kanyang isasakatuparan at ipahahayag ang una sa tatlong kautusan, na magpapahintulot sa mga Judio na makabalik at muling itayo ang Jerusalem at ang templo. Ang ikatlong kautusan ang magtatakda ng pasimula ng hula ng dalawang libo at tatlong daang taon, na nagtapos nang dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844. Ang ikatlong kautusan ay kumakatawan sa ikatlong anghel, at samakatuwid, ang unang kautusan ni Ciro ay kumakatawan sa pagdating ng unang anghel noong 1798. Si Ciro ay kumakatawan sa unang anghel, at dahil dito, sa aklat ni Daniel ang kanyang unang taon ay kumakatawan sa tatlong taon.

Samakatuwid, kinakatawan ni Cyrus ang "panahon ng wakas," sapagkat nang dumating ang unang anghel (Cyrus) noong 1798, dumating ang "panahon ng wakas" at naalisan ng selyo ang aklat ni Daniel. Ang pangalang Cyrus ay pinaniniwalaang nagmula sa salitang Lumang Persiano na "Kūruš," na ang ibig sabihin ay "araw," na pinagsama sa salitang Elamita na "kursh," na nangangahulugang "trono," na nagpapahiwatig ng ugnayan sa kapangyarihang makahari o pagkahari. Tinatalakay rin ni Isaias ang mga katangiang ito ni Cyrus.

Yaong nagsasabi tungkol kay Ciro, Siya ang aking pastol, at isasagawa niya ang buong kalooban ko; na nagsasabi sa Jerusalem, Itatayo ka; at sa templo, Ilalatag ang iyong saligan. Ganito ang sabi ng Panginoon sa kanyang pinahiran, kay Ciro, na ang kanyang kanang kamay ay aking hinawakan, upang pasukuin ang mga bansa sa harap niya; at luluwagan ko ang mga baywang ng mga hari, upang buksan sa harap niya ang pintuang-daan na may dalawang dahon; at ang mga pintuan ay hindi isasara; Ako'y mauuna sa iyo, at itutuwid ko ang mga likong dako; aking babasagin ang mga pintuang tanso, at puputulin ko ang mga halang na bakal; At ibibigay ko sa iyo ang mga kayamanan ng kadiliman, at ang mga nakatagong kayamanan sa mga lihim

na dako, upang iyong makilala na ako, ang Panginoon, na tumatawag sa iyo sa iyong pangalan, ang Diyos ng Israel. Alang-alang kay Jacob na aking lingkod, at kay Israel na aking hirang, tinawag pa nga kita sa iyong pangalan; ikaw ay tinagurian ko, bagaman hindi mo ako nakilala. Ako ang Panginoon, at wala nang iba; walang Diyos bukod sa akin; binigkisan kita, bagaman hindi mo ako nakilala; Upang makilala nila mula sa pagsikat ng araw, at mula sa kanluran, na walang iba maliban sa akin. Ako ang Panginoon, at wala nang iba. Isaias 44:28–45:6.

Si Ciro ay sumagisag kay Cristo, sapagkat siya ang “pinahiran” ng Panginoon at tinawag na “pastol” ng Diyos, na nagtatayo ng Jerusalem at naglalagat ng pundasyon ng templo. Siya ang may kinalaman sa pagbubukas ng mga nakasarang pintuang-bayan, gaya ni Cristo na Siyang nagbubukas at walang sinumang makapagsasara, at nagsasara at walang sinumang makapagbubukas. At kay Ciro ay ibinigay ang “mga kayamanan ng kadiliman, at mga natagong kayamanan ng mga lihim na dako.” Tinutupad ni Ciro ang ilang mga panandang-daan sa linya ng mga kilusang repormatibo.

Siya ang tanda ng kapanahunan ng wakas—ng pagdating ng unang anghel, ng pag-aalis ng selyo sa aklat ni Daniel, at ng pagdami ng kaalaman na nagmumula sa "mga kayamanan ng kadiliman, at mga natatagong yaman ng mga lihim na dako." Ang mga "kayamanan ng kadiliman, at mga natatagong yaman ng mga lihim na dako" na iyon ang bumubuo ng "pundasyong" "itinatayo," at ng "templong" "ilalagat." Si Cristo, na inilarawan ni Cyrus bilang tipo, ay ang "pinahiran" ng Panginoon, gaya noong Siya'y pinahiran sa Kanyang bautismo. Samakatuwid, si Cyrus ay hindi lamang ang pagdating ng unang anghel; siya rin ang ikalawang anghel na nagbibigay-kapangyarihan sa unang anghel kapag ito'y bumababa, gaya ng pagbaba ng Espiritu Santo nang pinahiran si Cristo. Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, binuksan ni Cristo ang pintuan o "tarangkahan" papasok sa Kabanal-banalang Dako, isang "tarangkahan" na dating nakasara. Si Cyrus ay tanda rin ng pagdating ng ikatlong anghel.

Si Cyrus ang unang anghel, at ang unang anghel ay nagtataglay ng lahat ng elemento ng tatlong anghel. Si Cyrus ang panahon ng wakas noong 1798, nang dumating ang unang anghel. Si Cyrus ay kumakatawan sa ika-11 ng Agosto, 1840, nang ang mensahe ng unang anghel ay pinalakas (pinahiran). Kumakatawan siya sa gawaing pagtatatag ng mga saligan, gaya ng kinakatawan ng pagkakagawa ng tsart ng 1843 noong Mayo ng 1842. Kumakatawan siya sa pagtatayo ng templo, kung paanong ang dalawang uri ay pinaghiwalay sa unang kabiguan noong ika-19 ng Abril, 1844, at kumakatawan siya sa ikalawang paghihiwalay sa dakilang kabiguan noong ika-22 ng Oktubre, 1844.

Ang lahat ng mga panandang-daan ng kilusang reporma ng mga Millerita ay naunang inilarawan sa pamamagitan ni Ciro, at kaya't ang mga panandang-daan na iyon ay nagsisilbi ring mga tipo ng mga panandang-daan ng kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Nauna sa kilusan ng mga Millerita ang mga tanda na itinukoy ni Cristo na mauuna sa kasaysayan ng mga Millerita.

Ang propesiya ay hindi lamang inihuhula ang paraan at layunin ng pagparito ni Cristo, kundi naglalahad din ng mga tanda na sa pamamagitan ng mga ito'y malalaman ng mga tao kung malapit na ito. Sinabi ni Jesus: “Magkakaroon ng mga tanda sa araw, at sa buwan, at sa mga bituin.” Luke 21:25. “Ang araw ay magdidilim, at ang buwan ay hindi magbibigay ng liwanag,

at ang mga bituin ng langit ay malalaglag, at ang mga kapangyarihan na nasa langit ay mayayanig. At kung magkagayo'y makikita nila ang Anak ng tao na dumarating sa mga alapaap na may dakilang kapangyarihan at kaluwalhatian." Mark 13:24-26. Gayon inilalarawan ng tagapagpahayag ang una sa mga tanda na mauuna sa ikalawang pagparito: "Nagkaroon ng isang dakilang lindol; at ang araw ay naging itim na parang telang kayong-buhok, at ang buwan ay naging parang dugo." Revelation 6:12.

"Ang mga tandang ito ay nasaksihan bago ang pagsisimula ng ikalabinsiyam na siglo. Sa katuparan ng propesiyang ito, noong taong 1755 ay naganap ang pinakakakila-kilabot na lindol na naitala kailanman." The Great Controversy, 304.

Ang mga tanda na nagbabadya ng Ikalawang Pagparito ay nagsimula nang bahagya bago ang 1798, noong 1755. Noong 1798 natapos ang pagkabiha ng espirituwal na Israel sa espirituwal na Babilonia, na, ayon sa itinuturo ni Sister White, ay tinipuhan ng literal na pagkabiha ng literal na Israel sa literal na Babilonia, na nagtapos sa katapusan ng pitumpung taon ng pagkabiha, nang pumasok si Ciro sa pamamagitan ng mga nakabukas na pintuang-bayan at sinakop ang Babilonia, at pinatay si Belsasar.

"Sa kasalukuyan, ang iglesia ng Diyos ay malaya upang isulong hanggang sa ganap na katuparan ang banal na panukala para sa kaligtasan ng isang naligaw na lahi. Sa loob ng maraming siglo, tiniis ng bayan ng Diyos ang pagsikil sa kanilang mga kalayaan. Ipinagbawal ang pangangaral ng ebanghelyo sa kadalisan nito, at ang pinakamatitinding parusa ay ipinataw sa mga naglakas-loob na sumuway sa mga utos ng tao. Bilang bunga, ang dakilang moral na ubasan ng Panginoon ay halos ganap na walang manggagawa. Ang mga tao ay pinagkaitan ng liwanag ng salita ng Diyos. Ang kadiliman ng kamalian at pamahiin ay nagbanta na pawiin ang kaalaman tungkol sa tunay na relihiyon. Ang iglesia ng Diyos sa lupa ay tunay na nasa pagkabiha sa mahabang panahong ito ng walang humpay na pag-uusig, gaya ng mga anak ni Israel na dinalang-bihag sa Babilonya sa panahon ng pagkakatapon." Prophets and Kings, 714.

Ang katapusan ng pitumpung taon sa Babilonia ay naging tipo ng 1798, at may mga tanda na nauna sa 1798, na nagpahayag na nalalapit na ang pagbabalik ni Cristo.

"Ang pagdating ng hukbo ni Ciro sa harap ng mga pader ng Babilonia ay naging tanda sa mga Judio na nalalapit na ang kanilang paglaya mula sa pagkabiha. Mahigit isang siglo bago ang kapanganakan ni Ciro, tinukoy na siya ng Inspirasyon sa pangalan, at ipinasulat ang tala tungkol sa mismong gawaing isasagawa niya sa pagkuha sa lungsod ng Babilonia nang di-inaasahan, at sa paghahanda ng daan para sa pagpapalaya ng mga anak ng pagkabiha." Prophets and Kings, 551.

Si Ciro ay kumakatawan din sa mga tanda na nauna sa 1798. Ang mga historyador ay higit na malabo tungkol sa pamamahala nina Dario at Ciro, ngunit malinaw ang Salita ng Diyos. Ang Imperyong Medo-Persia ang sumunod sa Imperyo ng Babilonia, at ang unang hari ng Medo-Persia ay si Dario, bagaman ang kaniyang pamangking si Ciro ang heneral na sumakop sa Babilonia nang gabi ng huling handaan ni Belsasar. Kapuwa sina Ciro at Dario ay kumakatawan sa panahon ng katapusan ng pitumpung-taóng pagkabiha, na sumasagisag sa panahon ng kawakasan noong

1798, at ito rin ay sumasagisag sa panahon ng kawakasan noong 1989.

Ang panahon ng wakas sa kasaysayan ni Moises ay tinandaan ng mga kapanganakan nina Aaron at Moises, na may pagitan na tatlong taon. Ang kasaysayang iyon ay ang pinakatumpak na huwaran ng kasaysayan ni Cristo, at ang panahon ng wakas sa kasaysayang iyon ay tinandaan ng kapanganakan ni Juan, at pagkaraan ng anim na buwan, ng kapanganakan ng pinsan niyang si Jesus. Ang panahon ng wakas ay may dalawang pananda, at sina Dario at Ciro ay kapwa nagtatakda ng wakas ng pitumpung taong pagkabihag, na sumagisag sa wakas ng isang libo dalawang daan at animnapung taong pagkabihag. Ang nakamamatay na sugat ng hayop na papal noong 1798 ay sinundan, sa sumunod na taon, ng kamatayan ng yaong sumakay at naghari sa hayop na iyon. Noong 1989, kapwa pangulo sina Reagan at Bush na una.

Itinutukoy ni Ciro ang mga tandang nagpapahayag ng darating na panahon ng wakas, at itinatakda niya ang panahon ng wakas. Itinutukoy niya ang paglago ng kaalaman, at ang pagpapalakas sa unang mensahe sa pagbaba ng isang anghel, at itinutukoy niya ang gawaing pagkatapos ay isinakatuparan sa paglalagay ng mga pundasyon, ang gawaing pagtatayo ng templo, at ang pagdating ng ikatlong anghel kapag ang Sugo ng Tipan ay biglang darating sa Kaniyang templo.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, isang bagay ang ipinahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay tunay, datapuwa't ang takdang panahon ay mahaba; at kaniyang naunawaan ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Nang mga araw na yaon, akong si Daniel ay nagdadalamhati nang tatlong buong linggo. Hindi ako kumain ng tinapay na mainam, ni laman ni alak ay pumasok sa aking bibig, ni nagpahid man ako ng langis, hanggang sa naganap ang tatlong buong linggo. At sa ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Ang mga sagisag ni Cyrus at Belteshazzar ay kumakatawan sa isang tiyak na propetikong kasaysayan sa mga huling araw. Ipinabatid sa atin ng sagisag ni Belteshazzar na ang mga taong kinakatawan ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na siyang huling salinlahi ng bayang tipan. Inilalagay sila sa propetikong kasaysayan na kinakatawan ni Cyrus, na kumakatawan sa kasaysayang nauna sa 1798, at 1989, at Setyembre 11, 2001, sapagkat kinakatawan ni Cyrus ang lahat ng mga palatandaang iyon. Kinakatawan din niya ang kabiguan noong Hulyo 18, 2020, at maging ang nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos. Ang susi sa pagtukoy kung saan nakalagay sa propesiya ang huling pangitain ni Daniel ay nasa kung ano ang nalalaman ni Daniel.

Sa unang talata, si Daniel (Belteshazzar) ay may pagkaunawa sa kapwa “bagay” at sa “pangitain.” Ang “bagay” ay ang salitang Hebreo na “dabar,” na ang kahulugan ay “salita,” at ito'y ginamit ni Gabriel upang kumatawan sa “chazon” na pangitain ng dalawang libo't limandaang dalawampung taon (“pitong panahon”). Ang “pangitain” sa unang talata, na nauunawaan ni Daniel, ay ang “mareh” na pangitain ng dalawang libo't tatlong daang taon. Hindi naunawaan ng bayan ng tipan ng Diyos sa mga huling araw ang “pitong panahon” sa “panahon ng wakas” noong 1989. Hindi nila naunawaan ang “pitong panahon” hanggang pagkatapos ng Setyembre 11, 2001, kaya't si Daniel ay kailangang nasa panahon ng kilusang repormang propetiko na kinakatawan ni Cyrus pagkatapos ng Setyembre 11, 2001, sapagkat si Daniel, na kumakatawan sa pangwakas na kilusang propetiko,

ay nakauunawa sa kapwa “bagay” at “pangitain.”

Si Daniel ay kinikilalang nasa loob ng dalawampu't isang araw na panahon ng pagdadalamhati. “Sa mga araw na yaon” ng pagdadalamhati ni Daniel, naunawaan niya ang “bagay,” at nagkaroon din siya ng pagkaunawa sa “pangitain.” Ang katotohanang kinakatawanan ng “bagay” ay inihayag kay Daniel sa mga araw ng pagdadalamhati. Ang bayan ng Diyos ay inilalarawan bilang “nagluluksa” sa mga guhit ng reporma bago sumapit ang Sigaw sa Hatinggabi. Ang pagdadalamhati ay inilalarawan nina Marta at Maria na nagluluksa para kay Lazaro, bago pa lamang ang Matagumpay na Pagpasok. Ito ay inilarawan ng panghihina ng loob matapos ang unang pagkabigo sa kasaysayan ng mga Millerita, gaya ng ipinahayag ni Jeremias.

Nasumpungan ang iyong mga salita, at kinain ko ang mga yaon; at ang iyong salita ay naging sa akin kagalakan at katuwaan ng aking puso: sapagkat ako'y tinatawag sa iyong pangalan, O Panginoon, Diyos ng mga hukbo. Hindi ako naupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y naupo na mag-isa dahil sa iyong kamay: sapagkat pinuspos mo ako ng poot. Bakit ang aking sakit ay walang patid, at ang aking sugat ay walang kagamutan, na tumatangging maghilom? Ikaw ba'y magiging lubos na parang sinungaling sa akin, at gaya ng tubig na natutuyo? Jeremias 15:16-18.

Si Jeremias ay hindi “nagalak” sa kamatayan ng dalawang saksi, gaya ng ginawa ng mga mamamayan ng Sodoma at Egipto sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang “hindi magalak” ay pagdadalamhati. Sa pamamagitan ng pagdadalamhati ni Belteshazzar, natutukoy ang pagdadalamhating kaugnay ng kamatayan ng dalawang saksi. Noong Hulyo 18, 2020, at Nobyembre 3, 2020, ang dalawang saksi ng tunay na Protestanteng sungay at ng mga Republikanong sungay ng halimaw na mula sa lupa ay pinaslang sa mga lansangan ng Sodoma at Egipto, kung saan ipinako rin sa krus ang ating Panginoon. Nang ipinako sa krus ang ating Panginoon, nagsimulang magdalamhati ang Kaniyang mga alagad. Ang dalawang saksi na iyon ay inilarawan sa Apocalipsis kabanata labing-isa bilang sina Moses at Elijah.

May limang pagtukoy kay Cristo bilang Miguel sa Kasulatan: tatlo sa Aklat ni Daniel, isa sa Aklat ni Judas, at isa pa sa Aklat ng Pahayag. Sa ikasampung kabanata, na kasalukuyan nating pinag-aaralan, si Miguel ay binanggit nang makalawa, sa talatang labintatlo at dalawampu't isa, at muli sa ikalabindalawang kabanata, talatang isa. Siya ay itinukoy sa Pahayag ikalabindalawa, talatang pito. Sa Judas, si Miguel ay kinilalang muling bumuhay kay Moises, na, sa Pahayag ikalabing-isa, ay isa sa mga saksi na patay sa lansangan.

Kaya't ipinaaalala ko sa inyo, bagaman minsan na ninyong nalalaman ito, kung paanong ang Panginoon, matapos iligtas ang bayan mula sa lupain ng Egipto, ay nang dakong huli'y ipinuksa ang mga hindi sumampalataya. At ang mga anghel na hindi nanatili sa kanilang unang kalagayan, kundi iniwan ang sarili nilang tahanan, ay itinali niya sa mga tanikala na walang hanggan sa ilalim ng kadiliman hanggang sa paghuhukom ng dakilang araw. Gaya rin ng Sodoma at Gomorra, at ang mga lunsod na nasa palibot nila sa gayunding paraan, na ibinigay ang kanilang sarili sa pakikiapid at nagsisunod sa ibang laman, ay inilagay bilang halimbawa, na nagdurusa ng parusa ng apoy na walang hanggan. Gayon din naman, ang mga maruruming mapanaginipin na ito ay dinudungisan ang laman, hinahamak ang kapamahalaan, at

namumusong laban sa mga karangalan. Gayunman, si Miguel na arkanghel, nang makipagtalo siya sa diyablo tungkol sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magdala laban sa kanya ng isang mapang-alipustang sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka nawa ng Panginoon. Judas 5-9.

Sa aklat ni Judas, sa konteksto ng kapwa Sodoma at Ehipto—na kumakatawan sa dakilang lunsod kung saan pinaslang sina Moises at Elias sa Apocalipsis kabanata labing-isa—si Cristo, na kinakatawan ni Miguel, ay binuhay na maguli ang katawan ni Moises. Sina Moises at Elias ay patay na sa loob ng tatlo't kalahating simbolikong araw sa Apocalipsis kabanata labing-isa, at ang mga araw ng pagdadalamhati para kay Belteshazzar ay nagtatapos kapag si Miguel ay bumababa mula sa langit. Sa paraang linya-sa-linya, ang Daniel kabanata sampu, mga talata isa hanggang apat, ay tumutukoy sa panahon ng pagdadalamhati na nagwawakas kapag ang dalawang saksi ay binuhay na maguli ni Miguel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Pinili ng Ama sina Moises at Elias upang maging Kanyang mga sugo kay Cristo, upang luwalhatiin Siya sa pamamagitan ng liwanag ng Langit, at upang makipag-usap sa Kanya tungkol sa Kanyang nalalapit na paghihirap, sapagkat sila'y namuhay sa lupa bilang mga tao; naranasan nila ang mga dalamhati at pagdurusang pantao, at kaya nilang makiramay sa pagsubok ni Jesus sa Kanyang buhay sa lupa. Si Elias, sa kanyang katayuan bilang propeta sa Israel, ay kumatawan kay Cristo, at ang kanyang gawain ay, sa isang antas, naging katulad ng sa Tagapagligtas. At si Moises, bilang pinuno ng Israel, ay tumayong kahalili ni Cristo, nakikipag-usap sa Kanya at sumusunod sa Kanyang mga tagubilin; kaya't ang dalawang ito, sa lahat ng mga hukbong nagkatipon sa palibot ng trono ng Diyos, ang pinakaangkop na maglingkod sa Anak ng Diyos.

Nang si Moises, sa silakbo ng galit dahil sa kawalan ng pananampalataya ng mga anak ni Israel, ay pinukpok ang bato at ibinigay sa kanila ang tubig na kanilang hinihingi, inangkin niya ang kaluwalhatian para sa sarili; sapagkat ang kanyang isip ay labis na nabalot ng kawalang-pasasalamat at pagkasuway ng Israel, anupa't nabigo siyang parangalan ang Diyos at dakilain ang Kanyang pangalan, habang isinasagawa ang gawaing iniutos Niya sa kanya. Plano ng Makapangyarihan sa Lahat na madalas dalhin ang mga anak ni Israel sa mga kagipitan, at saka, sa kanilang matinding pangangailangan, ilitas sila sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan, upang makilala nila ang Kanyang natatanging pagkalinga sa kanila, at luwalhatiin ang Kanyang pangalan. Ngunit si Moises, sa pagpaubaya sa likas na bugso ng kanyang puso, ay inangkin para sa sarili ang karangalang nauukol sa Diyos, nahulog sa kapangyarihan ni Satanas, at ipinagbawal na makapasok sa Lupang Pangako. Kung nanatiling matatag si Moises, dinala sana siya ng Panginoon sa Lupang Pangako, at pagkatapos ay inilipat sana siya sa Langit nang hindi niya makita ang kamatayan.

Gaya ng nangyari, dumaan sa kamatayan si Moises, ngunit ang Anak ng Diyos ay bumaba mula sa Langit at binuhay siyang muli bago pa dumanas ng kabulukan ang kanyang katawan. Bagaman si Satanas ay nakipagtalo kay Miguel ukol sa katawan ni Moises, at inangkin iyon bilang nararapat niyang ariin, hindi siya nanagumpay laban sa Anak ng Diyos; at si Moises, taglay ang muling binuhay at niluwalhating katawan, ay iniakyat sa mga bulwagan ng Langit, at ngayo'y isa na sa dalawang pinarangalan, na inatasan ng Ama na maglingkod sa Kanyang

Anak.

"Sa pagpapahintulot nilang madaig sila nang gayon ng antok, napalampas ng mga alagad ang pag-uusap sa pagitan ng mga mensahero ng Langit at ng niluwalhating Manunubos. Ngunit nang bigla silang magising mula sa malalim na pagkakatulog, at nasilayan ang dakilang pangitain sa harap nila, napuno sila ng matinding kagalakan at panggigilalas. Samantalang minamasdan nila ang maningning na anyo ng kanilang minamahal na Guro, napilitan silang takpan ang kanilang mga mata ng kanilang mga kamay, sapagkat wala silang ibang paraan upang tiisin ang di-mailarawang kaluwalhatiang bumabalot sa kaniyang pagkatao, at naglalabas ng mga sinag ng liwanag na tulad ng sa araw. Sa maikling sandali, nasilayan ng mga alagad ang kanilang Panginoon na niluwalhati at dinakila sa harap ng kanilang mga mata, at pinarangalan ng mga maningning na nilalang na kinikilala nila bilang mga kinalulugdan ng Diyos." *The Spirit of Prophecy*, volume 2, 329, 330.